

Forfatter: Kidde, Harald

Titel: Udrag fra Helten

Citation: Kidde, Harald: "Helten", i Kidde, Harald: *Helten*, Gyldendal, 1926, s. 141. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-kidde03-shoot-idm139975277452016/facsimile.pdf> (tilgået 17. september 2021)

Anvendt udgave: Helten

Men først en Uge efter erfoer jeg, af en Avislap, at i den Sarkofag, der under så tunge Flojlstæpper kryssede Eberhards fattige Fyrreskrin med det utålmodigt flagrende Klæde, gemtes min Fader.

Han var død samme Nat som Eberhard, og de jordes i samme Time og af samme Præst, i de Riges og de Fattiges Jord. —

— Nogle Dage senere stod Adam og Augustinus i min Dør Augustinus må have vejret, at Adam havde sørget for Begravelsen, og derfor fortrædt sin Flugt. Hvorfor Adam kom, véd jeg ikke. Men han huskede sagtens stadig hin Præmie, han havde taget fra min Nød, fordi hans Ære bød ham det. Samme Ære krævede vel nu, at han hjalp den Svage. Og han var fuld af gavmild Glæde over omsider at være trådt ud af den Barnealder, hvori han længst ikke hørte hjemme, ind i de Væxnes Rækker, hvor han førte sig med så vant en Anstand.

De kom og vilde have mig med hen i „Studenteforeningen“ i Boldhusgade. Nu måtte vi jo lære den at kende, sagde de.

Jeg sad på Eberhards gamle Rejsekiste med Korset og Blodkransen, endnu en Gang med „Hjærtebogen“ i Hånden og så på dem, som de stod dér — Augustinus med de spejdende, rødkantede Øjne, det lurende Smil om de tynde Læber, med de blankslidte Klæder sirligt børstede og stoppede, årvågen og på Spring — og Adam, rank i sin snævre Frakke med den høje Krave og Kalvekrysset med Diamantnålen, med det lysende Ansigt i det lokkede Hår. Jeg så, at hans jomfruspinkle Træk havde fået mere Fylde, ja, at hans runde Hage alt skød sig i en svag Dobbeltfold over det hvide Halsbind. Jeg så dem, de to Sejrherrer i det kommende Liv — Forretningsmanden, der beherskede Pengenes Veje og Mål — og Andens og Sjælenes Behersker.

Jeg hørte dem sige, at nu måtte vi lære „Studenteforeningen“ at kende, og spurgte mig selv med Bedemand Jochumsens Spørgsmål: „Er du Student?“

Og hvor lød det Spørgsmål mig ikke i Møde oppe i Boldhusgade mellem de leende og snakkende unge

Mænd, der drev rundt i de lave, tilrøgede Stuer med Piben i Munden og Glasset i Hånden!

Jeg stod dér mellem Adam og Augustinus og lyttede fortumlet til de ivrige Stemmer, til den frimodige Latter; så unge Hænder gribe hinanden i hjærteligt Tryk eller gestikulere forbitret og truende ad hinanden; så Øjne lyse af Harm, af Begejstring eller blot af ungdommelig Glæde. Jeg hørte det overalt: „Nu er vi bievlet Studenter! Nu er Livet vort!“

Ak, hvad vilde det sige? Jeg ønskede jo kun, jeg var Barn igen og sad vel forvaret bag Ruden i Pistolstræde og fornam Eberhards Hånd på min Skulder. Intet var mit — endsige Livet!

Adam og Augustinus kom hurtigt bort fra mig, ind i Vrimlen, hvor Adams skønne, løftede Herskerhoved og høje, kolde Stemme snart samlede al den forvirrede Opmærksomhed om sig, mens Augustinus med sit ydmyge Smil høfligt veg til Side for alle og hist og her stjal sig til en Præsentation, et Håndtryk.

Jeg véd ikke selv, hvorledes jeg kom ind i Krogen ved Vinduet ud mod Admiralgade, blot at jeg stod dér og ønskede mig langt bort herfra. Jeg, som aldrig kunde „lære „Studentereforeningen“ at kende . . .“

Hvad vidste jeg om „Helstatspartiet“, om Bluhme og Ørsted, om de „National-Liberale“, om „Dagbladet“, Bille og Hall? om „Bondevennernes Selskab“, om Tscherning og Bathasar Christensen, om Rigsretten i Februar, dens Retfærdighed eller Uretfærdighed?

Hvad vidste jeg om Heedt og Fru Heiberg, om Goldschmidt, om Høyen og Skovgård? om de nordiske Studentermøder og Grundtvigs Højskole på Marielyst? om Grundlovsfesterne på Eremitagesletten, om Casino-møderne, Folketoget og „Frihedens Morgen“ i 1849?

Ja, hvad vidste jeg om Koleraen og Krigen?

Jeg havde i hine trende solglødende og himmelblå Måneder under den store Pest's Tordensky siddet end strængere end ellers indelukket på Skolens Kvist, åndet en Lugt af Amoniakvand og Kalmusrod, hørt Møbelvogne runle, tunge af Kister og set et Glimt af Baraklejren på Glaciserne og på Østre Fælled — mens Eberhard, i Skoleferien, næsten altid var ude i Byen, i